

H. 5244.

Minu väite foolisõbranna.

37522

Minu väike koolisõbranna.

Mie koolis,“ — nii kirjutab teegi oma koolisõbrannast, — „käs üks väike tüdruk, keda teised koolilapsed, tema wigase keha pärast, väga palju pilkasivad ja hirvitasiwad. Temale anti kõiksugu sõimunimed, mida ma siin korrata ei taha; sest see teeb mulle weel sügawat valu kui ma selle peale mõtlen. Remad paniwad kõiki asju rippuma tema küürus selja peale, ja ei jõudnud küllalt naerda kui väike Pauline, nii kudas teda nimetati, seda ei teadnud. Kui mina küll just sedawiisi ei teinud kui teised lapsed, siiski ei piüüdnud ma nende pahategu väikese wigase juures keelda; ja naersin wahest koguni nendega kaasa. Oh kui libedaste olen ma seda pärast kahetsenud!

Tema õppis koolis kõige paremine, ja oli sellepärast ka meie klassis esimene. Ma ei olnud weel kaua seal, kui asi nõnda läks, et ma

platside wahetusel, oma koha Pauline kõrwa sain. See asi riisus peaaegu kõik mu edasipüüdmise rõemu ära ja pean ütleva, et ma häbenesin oma väikesest seltsilisest, kes siiski nii lahke filmaga mind oma kõrwal teretas ja enast nii kitsaks tegi kui võimalik, et minul seda laiem ruum pingis oleks. Ma ei olnud veel iial nii tema ligidal olnud ja ei olnud ka seejärel veel iial nii imetugewat ja kaunis walju hingmist kuulnud, mis tema rõhutud rinnust välja tungis. See kõlas nii ahastawalt ja äratas minu sees tõsist kaastundmust selle waese lapse wastu. Kui wahetund tuli, kus me hoowi peale mängima wõisime minna, pöörasin ma ukse pealt tagasi, sest Pauline oli istuma jäänud.

„Misjärel ei tule sa mitte välja?“ küsisin ma temalt. „Ma tahan oma laulu veel üle õppida,“ oli wastus, „ja — keegi ei mänge ju ometi minuga; jooksta ma ei wõi, sest mul on lühike hingamine.“ „Mina tahan sinuga mängida, tule aga,“ ütlesin ma. „Ma tänan sind; aga teised wõiwad seda pahaks panna.“ — „Pahaks panna? kudas nii?“ — Noh, sa tead ju; nemad naerawad alati minu üle ja pilkawad mind.“

Neid sõnu üteldes tuliwad waese lapse suured mustad filmad wett täis. Nii oli ta küll arusaanud, kudas teda hiritati, ja siiski oli

ta selle juures ikka tasaseks, waikseks ja lahkeks jäänud. „Oh Pauline, sina teadsid seda ja ei ole siiski sellest wälja teinud?“ hüüdsin mina. „Oled ja ingel?“ — „Oh ei ole; ära ütle seda,“ wastas ta. „Mül on koguni nende laste wastu sagedaste wäga patused mõtted olnud; Jumal andku mulle seda andeks.“ Ja jälle tuliwad tale pisarad filmi. —

„Aga tead sa, need waesed lapsed teutawad siiski mind wähem kui armast Inmalat, kes mulle selle inetuma keha on annud ja see kurwastab mind sagedaste poole rohkem. Nematad peaksiwad teda ennemine tänama, et ta neile terwe ihu on annud, aga taewas wõin ma niisama hästi inglisk saada kui nemad, sest Issand Jesus on ka minu Õnnistegija, ja siis ei tohi keegi enam mind pilgata.“ — „Ka siin ei pea seda keegi enam tegema,“ ütlesin ma kindlaste, ja misuguse tänuliku, pisaratest särawa, naeratawa pilguga waatas ta minu peale.

Kui koolitunnid möödask oliwad, wõtsin ma teiste laste imeks, oma uue koolisõbranna käe alt kinni — oh kui peenike see käewars oli! ja minu hoiatawad filmawaated tõrjusiwad juba kõik pilkajad eemale.

Raks päewa peale selle algasiwad ülestõusmise pühad, ja ma ei kuulnud sellajal Paulinest midagi. Kui kool jälle peale hakkas, jäi

esimene plats meil klassis tühjaks. Kooliõpetajanna näis minu küsiwaid pilkusi mõistwat; sest häkitselt ütles ta: „Pauline on väga haige, armas Jumal üksi teab, kas ta iialgi enam kooli tulla wõib; jah lapsed, temaga kautan ma oma armsama ja parema koolilapse. Mina tahaksin et teie tema sarnatsjed oleksite.“

Suure südamewaluga kuulsin ma enese selja taga jälle kõiksugu pilketõnesi kudas see väga tänuwäärt oleks tema sarnatsjeks saada ja nõnda edasi. „Tahaksid sa enesele ka küüru selga saada?“ ütles üks. „Mina soowiksin südamest teada, kas preili, kes meile nii südamest soowib, et meie Pauline sarnatsjeks saaksime, meid heameelega nõnda tahaks näha nagu tema.“

See meelega waleste arusaamine tegi mulle väga haiget, ja ma tundsin kudas ma pahan-
dusepärašt sügawaste punastasin. Aga ma mõtlesin oma noore sõbranna suure tasase meele peale ja jäin wait. Rodu noppisin ma oma rohuajast wäikse sinilille kimbu ja läksin sinna, et seda Paulinele wiia. Ma tegin seda natuke kartliku südamega; ma ei tunnud Pauline wanemaid sugugi, ja ei teadnud kudas mind wastu wõetaks. Kui ma nende majas oma nime nimetasin ja lillekimbu terwitusega ära tahtsin anda, pidas Pauline ema, kes ise minule ukse lahti oli teinud, mind lahke sõnadega tagasi: „Tule sisse, mu armas laps,

Pauline saab ennast rõemustama find nähes; ta on sagedaste sinust rääkinud." Enne kui ma arufain, olin ma kahest toast läbi wiidud ja astusin wäiksesse kambri; mis walge ja kena oli ja minu meelest näitas nagu wäiksest wõrdist walgete kardinade takka iseäraline hiilgus wastu tulewat.

Pauline oli fiin, mu waene, armas, wäike Pauline, ja kudas säras ta film, kui ta mulle lahkest oma lahja käekese wastu sirutas. „Kui hea on, et sa tuled. Oh, ja need ilusad sinililled, on need minule? Waata ometi emakene missugust rõemu armas Jumal mulle täna walmistab.“ Ta rääkis wäga tasakeste ja nagu näha, suure waewaga. Tema nagu oli weel kahwatumaks ja õhemaks saanud; aga seda selgemine hiilgasiwad tema suured filmad. Meie jutustasime palju nagu laste wiis, ja ma pidin ka temale koolist, kooliõpetajatest ja õpetajannadest jutustama.

„Ära räägi liig palju mu südame laps,“ hoiatas ema, „sest Pauline on palju kõhinud.“ „Ei, armas emakene, meie lõpetame nüüd ära, aga eks ole tõsi, sa tuled warsti jälle?“ pööras ta ennast minu poole. „Ja ütle teiste lastele,“ sõnas ta edasi, „mina ei ole nendega mitte pahane, kui nad mõnikord minu wastu üsna head ei olnud, ma armastasin neid kõiki ja teadsin, et nad nii pahaste ei mõtelnud.“

Sind aga tänan ma, sina olid ikka minu wastu hea."

Ma ei wõinud wastata, sest wäljatungiwad silmapisarad lammatafiwad mu heale, kui ma seda armast, waleste arwustatud last, oma nõrga healega nii andeksandwalt ja armastusega, neist kuulsin rääkiwat, kes temale häda oliwad teinud, ja oh, ta mina olin kord nende seast olnud! Mina ei wõinud muud kui kätt tema kaela ümber panna ja teda mitu korda suudelda. Ta suudles ka mind südamelikult ja pisarsilmil ütles ta tasakeste: „Sina oled esimene sealt koolist, kes mind on suudelnud, sina ei leia et ma liig inetu olen.“ „Siig inetu, ei, kui ma su peale waatafin, Pauline, siis säras mulle sinu silmadeft juba äraseletatud ingel wastu, kelleks ja nüüd warsti saad!“

Ukse juures pöörafin ma ennast weel kord ümber, ja meie jätsime wiimast korda jumalaga. Teises toas pani Pauline ema oma käe minu õla peale ja küfis: „Ütle mulle, laps, mis arwas Pauline sellega, kui ta sulle ütles, et koolis lapsed tema wastu mitte ikka head pole olnud? Kui tema seda ütleb, siis peab tõeste juba kaunis paha olema.“ Minu imestaw waade wõis juba küfida: „Kas Teie seda ei tea?“ sest ta palus mind, temale kõik awalikult jutustada. Ma tegin seda, palawaid kahtefuse ja walu pisaraid walades. Pauline ema

kuulis mind hoolega ja puna ja kahwatuse
 jooned käisiwad tal kordamööda üle näu. Kui ma
 olin lõpetanud, kattis ta oma näu kahe käega
 finni ja kaebas: „Oh mu waene, armas ingel-
 hea laps, ta pole mulle iial sellest rääkinud, ta
 on kõik ükspäine kannud, et oma ema süda-
 mele armu anda. Oh mis võib ta kõik läbi-
 teinud olla! Ma tänan Issandat kes teda siit
 kurjast maailmast ama halastawa südame juur-
 de wiib; oh! võiksin ma pea järele minna.
 Sind aga tänan ma selle armastuse eest, mis
 ja minu lapse wastu ülesnäitasid. Tema jutus-
 tas mulle seda, sest ta teadis, et see mulle
 rõemu teeb.“

Braegu kuuldi Paulinet jälle kõhiwat ja
 tema ema ruttas tema juurde tagasi. Wäga
 kurwastatud südamega tulin ma koju tagasi;
 ma teadsin, et ma Paulinet enam ei näe, wä-
 hemast siin mitte, waid Jumala aujärje ees.

Teisel päewal anti meile koolis teada, et
 ta surnud olla. Müüd ei kuuldud küll enam
 pilkamise kõnesi, aga mina olin esimene, kes
 tema pärast palawaid filmapiisaraid nuttis.
 „Hea oli ta siiski ja waike. Tema ei saanud
 iialgi pahaseks ehk meie teda küll äritasime.“
 Nii kõlasiwad täna mitmed healed. Oh (miks-
 pärast ei olnud nad ennemine nõnda rääki-
 nud! Ma pidin weel kord seda armast nagu
 nägema. Ma läksin sinna, seal oli ta oma

woodis, lilled fäes, mis ma tale olin toonud ja nii oli ta surnud. Tema ema istus woodi ääres, filmad nutust punased. Ta tõmbas mind oma juurde ja meie filmapisarad woolasiwad ühes. Oma lahkmise tunnil oli ta weel, nõnda jutustas ema oma murtud healega, oma armastatud laulu wiimast salmi: „Olen Jesu tallefe,“ lugenud.

Eks ja hõista tallefe: „Olen õnnis tallefe!
Ja kui õhtu jõuab maale Jõuan sinu rinna naale,
Karjane, seal hingan ma, Üliõnnis lõpmata?“

Lõpul heitis ta hinge. Oli üsna ime, kuidas nüüd koolis üsna armastuse ja lugupidamisega sellest wäikesest pilgatud tüdrukust räägiti. Igaüks meist tahtis oma tehtud ülekohut tunda ja heaksteha. Aga see on „liig hilja“ kõlas paljude südames.

Oh mu armsad, wäikesed lugejad, hoidke endid niisuguste asjade eest, mida teie pärast kibedaste kahetsema peate. Ärge tehke ühelegi teisele lapsele meelega haiget, waid armastage ennemine, sest iga ühe sees on suremata hing mida teie kord taewas seletatud olekus näha saate, olgu ta siin mis tahte suguse ihu sees.

„Minu lapsukesed, ärgem armastagem mitte sõnaga ega teelega, waid teuga ja tõega.“

1 Joh. 3, 18.

Felsbergi ja Tetermanni trüff.

□ Hind 2 kop. □